

шенъ български езикъ гласи: „... съзида протосеваствъ Хрелъ: . . . въ година 1335 г. . . .“. Издигнатата отъ сжщия Хрелъ църква стояла здрава до 1834 г. и била съборена, за да се построи сегашната голѣма църква. Въ тоя вѣкъ манастирътъ се радвалъ и на голѣми богатства. Това узнаваме отъ грамотата (царска заповѣдь), издадена отъ царь Иванъ Шишманъ на 21 септемврий 1378 г., въ която се изреждатъ манастирскитѣ владения. По него време манастирътъ билъ освободенъ отъ разни данъци и тегоби, а освенъ това владѣялъ 19 селища съ тѣхнитѣ жители въ мелнишко, дупнишко и разложко.

Идването на турцитѣ спрѣло свободния животъ и развитието на манастиря. Ужасътъ, който разнесли тия неканени гости, проникналъ и въ дебритѣ на Рила. Безпокойство обзело монаситѣ, и презъ 1385 г. тѣ, „предъ страха отъ нечестивитѣ агарянски синове“, преписали Завета на св. Ивана, а стария ржкописъ върху кожа, както и много други ценности и стари ржкописи, прикрили. Наистина, турскитѣ султани издавали заповѣди да се пазятъ правата на манастиря, но тѣ не се изпълнявали винаги. Въ срѣдата на 15 вѣкъ неговитѣ имоти били разграбени, часть отъ сградитѣ разрушени, а монаситѣ загинали или били пропждени. Ала това не траяло дълго време. Споменътъ за свети Ивана билъ особно скжпъ въ тия тежки времена. Въпрѣки всички несгоди мисълта да се поднови неговата светиня не напущала българитѣ. Тая мисълъ осжществили тримата братя отъ с. Граница, кюстендилско — Иосифъ, Давидъ и Теофанъ, които следъ смъртъта на женитѣ си станали монаси. Съ свои срѣдства и помощи, събрани отъ набожни българи, тѣ подновили запустѣлия манастиръ и основали ново братство отъ монаси. Освенъ това тѣ успѣли да пренесатъ въ манастиря и самитѣ мощи на св. Ивана, които почти петъ вѣка стояли далечъ отъ мѣстото, гдето той умрѣлъ. Както видѣхме по-горе, мощитѣ се пазѣли на Трапезица въ Търново. Когато турцитѣ дошли и опусто-